

1. čtení: Sk 17, 16-34

3. čtení (poslání): Př 9, 10-12

2. čtení (základ kázání): Ko 2, 6-10

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali za Pána. V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filosofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu. V něm je přece vtělena všechna plnost božství, v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil.

Žijeme prý v době odklonu od náboženské víry obecně, zvláště od křesťanství. Není to tak docela pravda. Například islám prožívá velké oživení – nemyslím jen teroristy ve jménu islámu, ale také vážný zájem. Poměrně dost Evropanů se zajímá o východní náboženství. Snad proto, že jsou cizí a přitahují svou jinakostí. Možná i proto, že o nich zase tak moc nevědí. Ono to tak totiž k ničemu nezavazuje. Je to zajímavé a pohodlné.

Náboženství se také dají různě kombinovat, vybírat si z každého to nejlepší. Tím směrem se vydali stoupenci třeba hnutí New Age (= „Nový věk“). Často tvrdí, že křesťanství už končí – proto nový věk, a je zajímavé, že to netvrdí o jiných světových náboženstvích, např. o buddhismu a hinduismu. Z nich si naopak vybírají stavební kameny svých osobních vyznání. V tomto hnutí totiž není nic zavazující, každý si může namíchat svou vlastní věroučnou směs jak se komu líbí.

Jiní nejdou tak daleko a mluví jen o „něčem“. „Něco nad námi musí být“. A to je všechno. To něco ve skutečnosti vůbec nic neznamená. K ničemu nezavazuje, ale také nic nenabízí. To je snad nejprimitivnější náboženství ze všech. Pověra, která ani neví, jestli to něco je dobré nebo zlé. Možná na tom ani nezáleží.

Křesťanská víra není žádným neurčitým pocitem, vztahem k neznámému bohu. Je zcela určitou výpovědí o Bohu, kterého známe. Dal se nám poznat v Ježíši Kristu. Stručným vyznáním jsou Pavlova slova ze začátku textu: Ježíš je Kristus, a: Ježíš je Pán, kterého jste přijali. To je vyznáním, Ježíš je jedinečný a naprosto svrchovaný. Jiný Pán není a on je skutečný Pán.

Kolosští podle Pavlových slov přijali Ježíše jako Krista a Pána. Nejen poznali, ale i vyznali Ježíšovo panství nad sebou samotnými. Tak to platí jistě i pro nás. Pavel ovšem připojil výzvu: „V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni...“ Záleželo mu na tom, aby Kolosští k vyznání také přidali způsob života, životní orientaci. Vyznání zavazuje, nekončí tečkou za větou, naopak po té tečce se začíná prověřovat, jak bylo poctivé.

Zakořenit v Kristu a z něho stavět, to předpokládá vědět, co pro nás má, co od nás čeká. Tedy znát evangelium, znát Písmo. Aby život z víry nebyl něčím neurčitým a nezávazným. Křesťanství, přesněji kristovství, závazné a určité je. Tedy má být, a aby bylo, je nutné poznávat Boží vůli. Slyšet a číst, hledat Slovo. To má ale své překážky. Sám dobře znám tu athénskou větu: „Poslechnu si to, nebo přečtu, ale až někdy jindy“. Jindy obvykle znamená nikdy.

Strom se slabými kořeny a dům na mělkých základech mnoho nevydrží. Pavel varuje Koloské, a tedy nás všechny, před svedením nějakou falešnou naukou, založenou na lidských bájích. Máloco je tak nebezpečné, jako náboženství, do kterého si člověk promítá sám sebe. Tam se totiž může všechno, tedy všechno, co dovolí nebo nařídí vůdce. A když to dělá ve jménu božské autority, tak je těžké se proti tomu postavit. Je třeba být silní a vzdělaní.

Tak, jako si šelma v přírodě vybírá ve stádě nejslabší kus, tak si manipulátoři různých sekt, nebo třeba i politických směrů a stran vybírají téměř neomylně ty, kdo nejsou pevně zakotveni, jsou oslabeni vnitřní nejistotou, jsou ovladatelní a tak snadnou kořistí.

Jistota ovšem vyžaduje kázeň. Zní to nepříjemně, ale je to tak. O tom, že si nemůžeme věřit čemu chceme, jistě nikdo nepochybujeme. Ale že máme poznávat, studovat to, co vyznáváme a zastáváme, abychom měli pevný základ v Kristu, to je možná obtížnější. Je to ovšem nutné, abychom obstáli proti nejruznějším svodům a znejistění, kterými můžeme být napadeni.

Jenže právě Ježíš Kristus je kamenem úrazu pro mnohé. Ježíš skutečně lidský, láskyplný, zavržený a nepřijímaný. Mnozí jsou ochotni raději přijmout nějaké fantastické bohy založené na všelijakých bájích, ale ne Boha zjeveného v Ježíši Kristu. Proč? Snad proto, že Kristus je obyčejný, nevede k viditelné slávě a přitom žádá následování. Nebýt toho, možná by chodilo do kostelů víc lidí a křesťanství by bylo přijímáno s větší vstřícností. Byla by to víra pro ty, komu stačí se uklidnit nebo vzrušit zážitkem, který nezavazuje. Tady ale není o co stát. Volili jsme dobře. Stůjme tedy pevně ve víře, jak jsme v ní byli vyučeni (a učme se dál).

V centru naší víry stojí Ježíš Kristus, v němž je všechna plnost božství. V něm dosahujeme plnosti. Víc nepotřebujeme, ale tohle nutně potřebujeme.

Pane, děkujeme za tvé pravdivé slovo, na kterém můžeme pevně stát, prosíme, chraň nás před každou falší a dej nám vždy rozeznat pravdu.

Amen